

Fulgi și cuvinte de Făurar

Florin T. Roman

Cu un poem greu prins la brâu,
ca și cu o piatră de râu,
într-o seară târzie, liniștită,
precum umbra unui vultur în zbor
întinsă pe o jumătate de planetă,
sar înainte,
mă arunc printre cuvinte...

Afară ninge cu ninsoare de cerb...

Îmi vine să mă scutur
de acest februarie respingător
însă cuvintele hibernale mă apasă
cu o presiune nemaîntâlnită,
cel puțin de mine nemaicunoscută;
mai ales substantivele înghețate
sub formă de țurțuri
mă împung în amintiri, în nostalgii,
îmi provoacă vertij în poezii,
mă strâng de mâini, de metafore, de mijloc,
nu-mi dau pace deloc.

Și afară ninge,
ninge cu ninsoare de februarie
și cu adverbe de timp în avarie...

Nu știu ce să mă mai fac,
am încercat cu simple pastile, cu pasteluri,
am încercat și cu antibiotice,
și cu antidepresive, și cu minulesciene,
dar mi-am revenit puțin
abia atunci când am avut ideea
(amintindu-mi de Avraam,
cu „A” și cu doi de „a” -
cel care l-a descoperit
pe Dumnezeu cel adevărat
dintre atâtea zei)
de a-l scrie pe Eminescu
cu „E” și cu doi de „e” -
Emineescu (cel care a descoperit
Limba română cea adevărată
dintre atâtea cuvinte).

Afară ninge cu fulgi albi, imaculați,
adevărați,
cu subiecte, cu predicate,
cu oameni iertați de păcate,
iar eu m-am vindecat
pe drumul de întoarcere
de la Sfânta Taină a Spovedaniei,
primind canon să-l scriu
de-acum înainte
pe Eminescu cu „E” și cu doi de „e” -
Emineescu,
și să alcătuiască în continuare poezii
care la prima vedere par a fi desuete,
perimate, afectate de uzură,
precum Sfânta Scriptură.